

детенце е удавено отъ злия ковачъ. Изъ цѣлото село се мълвѣло това, но никой не билъ видѣлъ...

Ала не замлъкнала наковалнята на озлочестения ковачъ. Отъ сутринъ до вечеръ тя пѣла пѣсенъта на тежкия трудъ.

Миръ и отдихъ за него нѣмало. Цѣлото село мълкомъ проклинало злия ковачъ. Оставили го всички и за работа отивали само при честния и добъръ ковачъ.

Така изминала една цѣла година.

Единиятъ ковачъ билъ отъ сутринъ до вечеръ въ ковачницата, а другиятъ — въ кръчмата.

Но на другата година настаналъ голѣмъ гладъ. Дълга суша изсушила всичко посѣяно. Ниви, ливади и пасбища изгорѣли, а тукъ-там, оцѣлѣлото, градушки доубили.

Всѣки се затворилъ въ къщи и прекарвалъ съ това, което ималъ.

Най-зле, обаче, билъ ковачътъ-убиецъ.

Никой не се интересувалъ нито за него, нито за жена му, нито за дребнитъ му дечица. Тѣ започнали вече да гладуватъ.

Дошла есень.

Листата пожълтѣли и закапали. Отлетѣли пойнитъ птички далече, далече въ топлия югъ. Само малкитъ врабченца и гарванитъ останали.

Започнали хората да оратъ нивитъ си и да сѣятъ. Следъ това заваляли дъждове. Дошла и зимата. Дебелъ снѣгъ покрилъ земята.

Гладътъ се усилвалъ отъ день на день и измжчвалъ хората.

Положението на злия ковачъ станало нетърпимо. Той започналъ да продава инструменти отъ запустѣлата си ковачница. Но и това не му помогнало. Едно следъ друго дечицата му падали болни отъ недождане и студъ.

Безъ пари и безъ хлѣбъ замръквало и осъмвало неговото семейство. А той продължавалъ да пие и отъ време на време жестоко да бие нѣкое отъ дечицата си.

Но презъ една мразовита нощъ станало чудо,

Запустѣлата ковачница на злия ковачъ била напълнена съ човали жито и брашно. А до човалитъ